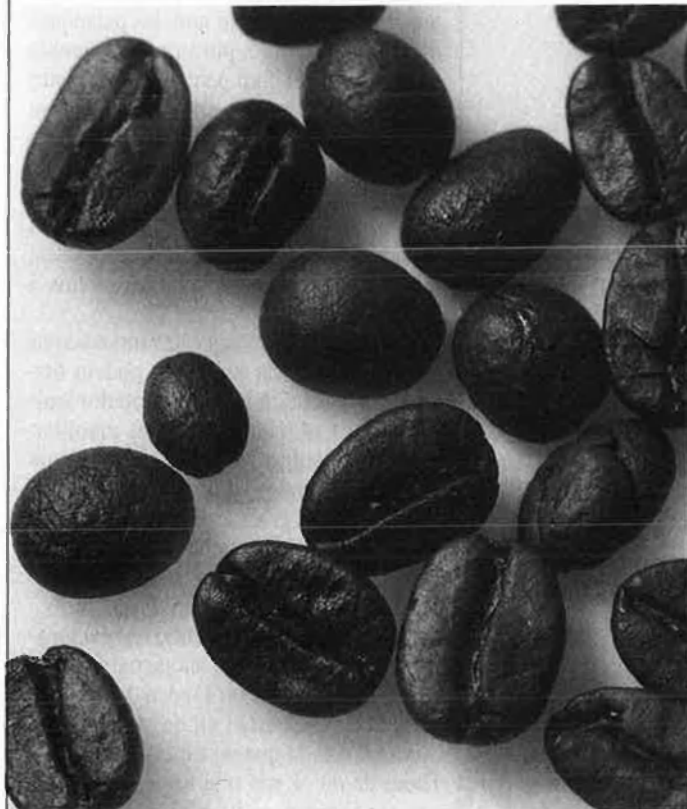

Saber informar, saber callar

TUB D'ASSAIG

Amb informacions que, més o menys recentment, han aparegut a revistes científiques i amb coses que ja fa temps que se saben, es podria escriure un article sobre medicina que, si fa no fa, digués coses així. Si vostè té un nivell alt de colesterol, té més risc de tenir una malaltia coronària. Però si en té un de baix, pot tenir més risc de càncer de pulmó. Si té el colesterol alt, vagi

de càncer o risc d'infart. Sap que li va millor el cafè descafeïnat, però pensa que li farà pujar el colesterol. En una situació com aquesta és fàcil que la gent decideixi prendre tots els tipus de cafè barrejats, per agafar-ho tot de colp i acabar així amb els problemes. I això és perillós, perquè en un altra ocasió, davant de consells relacionats amb la salut, la gent pot decidir no fer cas de les ad-

amb compte amb la pressió. No prengui cafè. Pot prendre'n, amb moderació, de descafeïnat, però segons sembla, augmenta el nivell de colesterol. Això també passa amb el cafè bullit, però no tant amb el cafè filtrat.

No ens hem inventat res. Totes aquestes afirmacions s'han pogut llegir en algunes publicacions. D'entrada, no totes estan ben contrastades. Però, a més, presenten un altre problema. En comptes d'informar la gent, l'emboliquen. El lector sembla obligat a triar entre risc

vertències.

Informar és aclarir i educar el públic. Davant d'algunes notícies, més val fer una cosa que també entra en la missió del periodista: no dir res. És millor no donar una informació que sembla el dubte entre la gent, en qüestions com la salut. No n'hi ha prou a saber si una notícia està o no contrastada o si és prou important. Cal estudiar també un altre punt: com pot influir en el lector. Cal trobar el punt just, sense causar alarmes ni provocar despreocupacions.

Xavier Duran

'Medi natural', una bona notícia

L'aparició d'una revista que estudie la natura sempre és una bona notícia. I més quan es tracta d'una revista seriosa, que no busca el fet anecdòtic, sinó que edifica la seua existència en una visió entenimentada i professional de la natura. Aquest és el cas de *Medi Natural*, la nova revista creada per la Conselleria d'Agricultura i Pesca de la Generalitat Valenciana, exactament per la Direcció General de Política Forestal i Pesquera.

L'objectiu de *Medi Natural* és fonamentalment donar una eixida digna als estudis realitzats pels naturalistes sobre la natura del País Valencià. En aquest sentit la Conselleria és un dels estaments que més se-

riosament està ajudant a desenvolupar aquesta tasca investigadora, i en certa manera aquesta nova revista representa una mostra indiscutible de la seua bona gestió. Així, mitjançant la subvenció de la Conselleria, s'ha començat a reintroduir el gall marí (*Porphyrio porphyrio*) a l'Albufera de València, d'on es va extingir a principi de segle; s'ha realitzat un estudi complet i força rigorós dels carrascars valencians; s'ha dut a terme un interessant estudi de l'oliva; s'ha investigat sobre els agrós, sobre els mosquits, sobre els passeriformes, sobre els micromamífers, sobre el nom valencià dels ocells d'Europa,...

La revista *Medi Natural* està

¿Política ambiental o ambient turístic?

Torna a parlar-se dels problemes derivats de la gestió dels parcs naturals a Catalunya. Limitacions pressupostàries, dificultats de coordinació amb els departaments de la Generalitat representats a les juntes dels parcs i conflictes amb els ajuntaments per a planificar els territoris respectius són alguns dels problemes.

Però un fet important, que ha aparegut amb força coincidint amb el bon moment de les inversions en el camp de la indústria turística, és la pressió que, dins mateix de les zones protegides i les àrees de parc, exerceixen tota mena de promotors turístics (residencials, hotelers, urbanitzadors), sovint amb el vist-i-plau d'alcaldes i responsables dels consells comarcals. Això és el que acaba de passar al parc nacional d'Aiguestortes, on, a causa d'aquelles pressions, el Departament d'Agricultura ha trobat raonable reduir, d'entre 5.000 a 8.000 hectàrees, de la zona de protecció d'aquest parc contra-

venint una aprovació del Parlament en aquest sentit.

¿Si això passa en un parc nacional, què no passarà als parcs naturals? A l'hora de buscar justificacions per afavorir un determinat model de desenvolupament, en surten per tots costats, sobretot quan es tracta de fer costat als que han demostrat sobradament la seva capacitat d'anar enriquint-se.

Tenim casos semblants al parc natural del delta de l'Ebre i a la zona volcànica de la Garrotxa. Al delta —a més de les amenaces d'urbanitzacions i de ports esportius que van presentar-se fa un parell d'anys— està elaborant-se, per part dels Departaments d'Agricultura i Obres Públiques, un pla d'actuació integral que, molt a punt de la seva presentació, no ha estat consultat a les entitats conservacionistes de la zona (ni al mateix parc natural), que temen que aquest pla permeti la via lliure a la promoció salvatge d'aquests ecosistemes. Al nord del delta,

L'ECOPROBLEMA

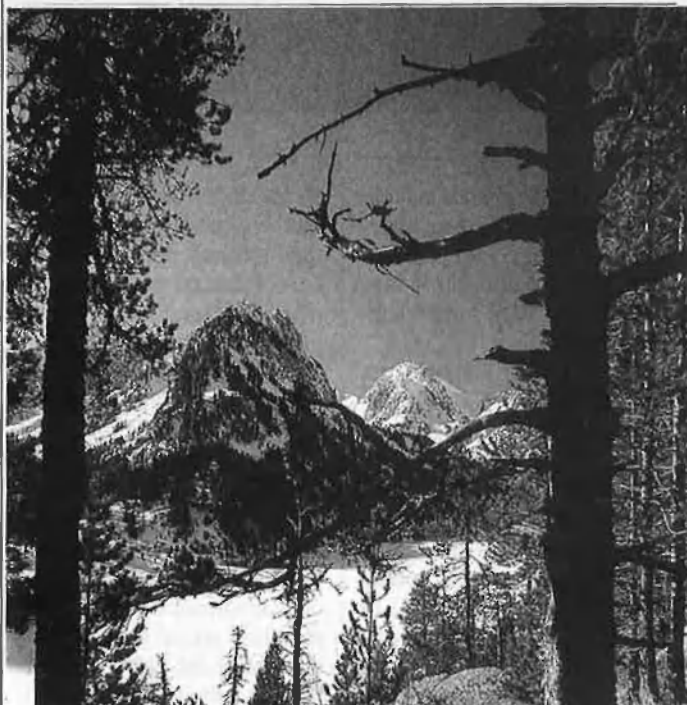

formada per tres blocs fixos. El primer està integrat per una sèrie de resums dels treballs subvencionats per la Conselleria. Segueix una segona part on s'inclouen els articles abans citats, relacionats amb la natura valenciana. Finalment, trobem un "Noticiari Faunístic" que recull una sèrie de cita-

cions de les troballes més interessants realitzades pels investigadors al territori valencià.

Per finalitzar, tan sols cal animar a la Conselleria d'Agricultura i Pesca a realitzar tasques d'aquesta mena, tant necessàries per a protegir el poc que ens queda en aquest país.

Martí Domínguez Romero

al massís dels ports de Tortosa-Beseit hi ha presentades moltes sol·licituds per a explotar-hi pedreres, que afectarien greument la muntanya.

A la zona volcànica de la Garrotxa es manté un tipus d'actuacions que afavoreixen, l'expansió urbana i industrial de la capital de la comarca en

detriment d'una política equilibrada de preservació de recursos. Hi ha el perill, doncs, que, amb l'excusa de l'expansió econòmica, els espais protegits esdevinguin àrees de jardineria ambiental, equipades per a tot el que significa el gran consum turístic.

Xavier Garcia

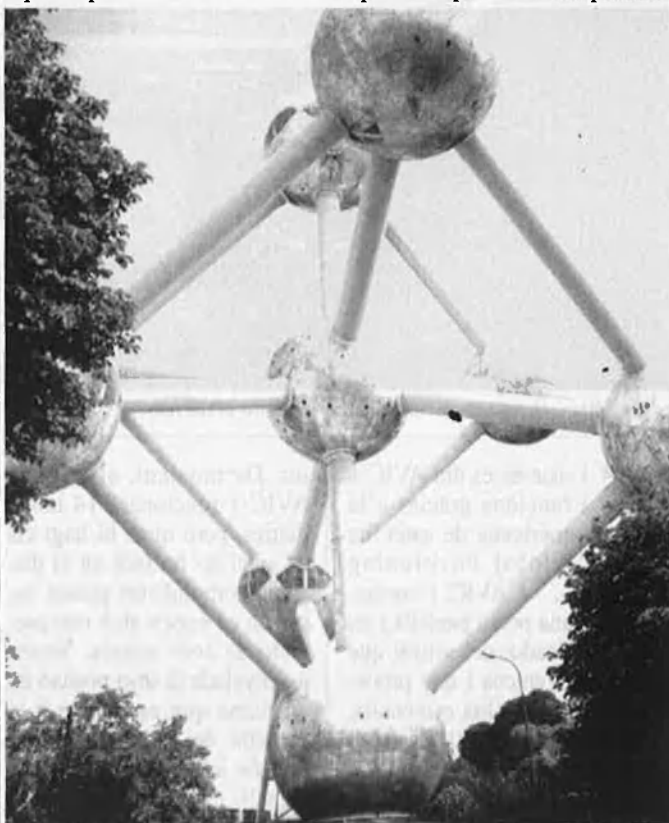
L'àtom més gran del món

VIATGE CIENTÍFIC

Un dels símbols de l'època és l'àtom. El seu estudi ha dut bona part dels esdeveniments del segle, des de les bombes atòmiques i les centrals nuclears fins als moderns sistemes de comunicació o els ordinadors. La nostra societat gira al voltant de l'àtom. I el monument més gran que mai s'ha fet a l'àtom està a Brussel·les. Es tracta de l'Atomium, un edifici que reproduïx un àtom de

terior i la circulació de visitants.

Un edifici d'aquestes característiques necessitava uns fonaments extraordinaris. Els pilons de formigó armat es van enfonsar fins una profunditat de 17'50 metres. Calia també un ascensor prou ràpid. Se n'hi va instal·lar un que porta a dalt de tot en 23 segons. En el pis superior hi ha un restaurant i, just a sota, un mirador, on 250 persones poden contemplar els

cristall de ferro, augmentat uns 165.000 milions de vegades. Les esferes, però, no són proporcionals, perquè, si no, superarien de molt els 18 metres de diàmetre que tenen.

L'Atomium fou construït amb motiu de l'Exposició Universal del 1.958. Té 102 metres d'alçada i va requerir càlculs molt complexes. En primer lloc, es va construir un model a escala per estudiar els efectes del vent en un tub aerodinàmic. Després es va haver d'estudiar el disseny de les esferes, la seva habilitació in-

voltants.

Només sis de les nou esferes poden visitar-se. A les inferiors s'arriba per unes escales mecàniques, que són de les més llargues d'Europa. Després de visitar les exposicions científiques, els visitants baixen a peu per les escales exteriors.

Tot i que se'n podria treure molt més partit, l'Atomium bé val una visita. No es pot tenir sovint la sensació de passejar per l'interior d'un àtom, signe del nostre segle.

Xavier Duran